

Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. spalio 2 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Elektroniniai ryšiai – Asmens duomenų tvarkymas – Direktyva 2002/58/EB – 1 ir 3 straipsniai – Taikymo sritis – Elektroninių pranešimų konfidencialumas – Apsauga – 5 straipsnis ir 15 straipsnio 1 dalis – Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija – 7 ir 8 straipsniai – Duomenys, tvarkomi teikiant viešąsias elektroninių ryšių paslaugas – Nacionalinių institucijų prieiga prie duomenų tyrimo tikslais – Nusikaltimo, galinčio pateisinti prieigą prie duomenų, sunkumo laipsnis“

Byloje C-207/16

dėl 2016 m. balandžio 6 d. *Audiencia Provincial de Tarragona* (Taragonos provincijos teismas, Ispanija) nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. balandžio 14 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje, inicijuotoje

Ministerio Fiscal,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas K. Lenaerts, pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, kolegijų pirmininkai R. Silva de Lapuerta, T. von Danwitz (pranešėjas), J. L. da Cruz Vilaça, C. G. Fernlund ir C. Vajda, teisėjai E. Juhász, A. Borg Barthet, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger, E. Jarašiūnas ir E. Regan,

generalinis advokatas H. Saugmandsgaard Øe,

posėdžio sekretorė L. Carrasco Marco, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. sausio 29 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

- *Ministerio Fiscal*, atstovaujamos E. Tejada de la Fuente,
- Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos M. Sampol Pucurull,
- Čekijos vyriausybės, atstovaujamos M. Smolek, J. Vláčil ir A. Brabcová,
- Danijos vyriausybės, atstovaujamos J. Nymann-Lindegren ir M. Wolff,
- Estijos vyriausybės, atstovaujamos N. Grünberg,
- Airijos, atstovaujamos M. Browne, L. Williams, E. Creedon ir A. Joyce, padedamų BL E. Gibson,

* Proceso kalba: ispanų.

- Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas, E. de Moustier ir E. Armoet,
- Latvijos vyriausybės, atstovaujamos I. Kucina ir J. Davidoviča,
- Vengrijos vyriausybės, atstovaujamos M. Fehér ir G. Koós,
- Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,
- Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna, D. Lutostańska ir J. Sawicka,
- Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos S. Brandon ir C. Brodie, padedamų baristerio M. C. Knight ir QC G. Facenna,
- Europos Komisijos, atstovaujamos I. Martínez del Peral, P. Costa de Oliveira, R. Troosters ir D. Nardi,

susipažinęs su 2018 m. gegužės 3 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

- 1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą iš esmės pateiktas dėl 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) (OL L 201, 2002, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 514), iš dalies pakeistos 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/136/EB (OL L 337, 2009, p. 11) (toliau – Direktyva 2002/58), 15 straipsnio 1 dalies, siejamos su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 7 ir 8 straipsniais, išaiškinimo.
- 2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Ministerio Fiscal* (prokuratūra, Ispanija) apeliacinį skundą dėl *Juzgado de Instrucción nº 3 de Tarragona* (Taragonos ikiteisminio tyrimo teismas Nr. 3; toliau – ikiteisminio tyrimo teismas) sprendimo atmesti prašymą suteikti kriminalinei policijai prieigą prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų asmens duomenų.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 95/46

- 3 Pagal 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995, p. 31; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 15 t., p. 355) 2 straipsnio b punktą šioje direktyvoje „asmens duomenų tvarkymas“ reiškia „bet kurią operaciją ar operacijų rinkinį, automatiniiais arba neautomatiniais būdais atliekamus su asmens duomenimis, kaip antai: rinkimas, užrašymas, rūšiavimas, saugojimas, adaptavimas ar keitimas, atgaminimas, paieška, naudojimas, atskleidimas perduodant, platinant ar kitu būdu padarant juos prieinamus, išdėstymas reikiama tvarka ar sujungimas derinant, blokavimas, trynimas ar naikinimas“.

4 Šios direktyvos 3 straipsnyje „Taikymo sritis“ numatyta:

„1. Ši direktyva taikoma automatiniais būdais tvarkant asmens duomenis ištisai arba dalimis ir neautomatiniais būdais tvarkant asmens duomenis, kai tie duomenys sudaro arba yra skirti sudaryti rinkmenų sistemos [susisteminto rinkinio] dalį.

2. Ši direktyva netaikoma tvarkant asmens duomenis:

- kai yra užsiimama tokia veikla, kuri nepatenka į Bendrijos teisės taikymo sritį, kaip antai veikla, kuri numatyta Europos Sąjungos sutarties V ir VI dalyse, taip pat kai atliekamos tvarkymo operacijos, susijusios su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu (taip pat ir valstybės ekonomine gerove, kai tvarkymo operacija susijusi su valstybės saugumo klausimais) ir su valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje;
- kai duomenis tvarko fizinis asmuo, užsiimdamas tik asmenine ar namų ūkio veikla.“

Direktyva 2002/58

5 Direktyvos 2002/58 2, 11, 15 ir 21 konstatuojamosiose dalyse skelbiama:

„(2) Šia direktyva siekiama gerbti pagrindines žmogaus teises ir laikomasi [Chartijos] principų; visų pirma šia direktyva siekiama užtikrinti visapusišką pagarbą [jos] 7 ir 8 straipsniuose išdėstytoms teisėms.

<...>

(11) Ši direktyva, kaip ir [Direktyva 95/46], nenagrinėja pagrindinių teisių ir laisvių apsaugos klausimų, susijusių su veiklos rūšimis, kurių nereglamentuoja Bendrijos teisės aktai. Todėl ji nekeičia esamos pusiausvyros tarp fizinio asmens teisės į privatumą ir valstybių narių galimybės imtis šios direktyvos 15 straipsnio 1 dalyje nurodytų priemonių, kurių reikia užtikrinti visuomenės saugumą, gynybą, valstybės saugumą (įskaitant valstybės ekonominę gerovę, kai veiklos rūšys yra susijusios su valstybės saugumo klausimais) ir baudžiamosios teisės vykdymu. Tokiu būdu ši direktyva neturi jokio poveikio valstybių narių galimybėms teisėtu būdu perimti elektroninių ryšių pranešimus arba imtis kitų priemonių, kurių reikia minėtiems tikslams pasiekti laikantis Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos, kaip išaiškinta Europos žmogaus teisių teismo nutarime [kaip ją savo sprendimuose aiškina Europos Žmogaus Teisių Teismas]. Tokios priemonės turi būti tinkamos, griežtai atitinkančios siekiamą tikslą ir būtinos demokratinėje visuomenėje, taip pat joms turi būti taikoma tinkama apsaugos garantija pagal Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją.

<...>

(15) Pranešimas gali apimti bet kokią vardinę (pavadinimų), numerių ar adresų informaciją, kurią pateikia pranešimo siuntėjas arba ryšio naudotojas, kad perduotų pranešimą. Srauto duomenys gali apimti bet kokią informacijos pakeitimą tinkle, kuriuo perduodamas pranešimas, siekiant atlikti perdavimo operaciją. <...>

<...>

(21) Siekiant užtikrinti ir paties turinio, ir visų su pranešimu susijusių duomenų konfidencialumą, reikėtų imtis priemonių, užkertančių kelią neteisėtai prieigai prie pranešimų, kurios taikytinos viešiesiems ryšių tinklams ir viešai prieinamoms elektroninių ryšių paslaugoms. Kai kuriose valstybėse narėse nacionalinės teisės aktai draudžia tik neteisėtą tyčinę prieigą prie pranešimų.“

6 Direktyvos 2002/58 1 straipsnyje „Taikymo sritis ir tikslas“ nustatyta:

„1. Šioje direktyvoje numatytas valstybių narių nuostatų, užtikrinančių vienodo lygio pagrindinių teisių ir laisvių, ypač teisės į privatumą ir konfidencialumą, apsaugą, susijusių su asmens duomenų tvarkymu elektroninių ryšių sektoriuje, ir užtikrinančių laisvą tokių duomenų judėjimą ir laisvą elektroninių ryšių įrangos ir paslaugų judėjimą Bendrijoje, suderinimas.

2. Šios direktyvos nuostatos smulkiau išaiškina [patikslina] ir papildo [Direktyvą 95/46] šio straipsnio pirmoje dalyje nurodytais tikslais. Be to, jos numato abonentų, kurie yra juridiniai asmenys, teisėtų interesų apsaugą.

3. Ši direktyva netaikoma veiklos rūšims, kurios neįeina į Europos bendrijos steigimo sutarties taikymo sritį, tokioms, kurios nurodytos Europos Sąjungos steigimo sutarties V ir VI antraštinėse dalyse, ir visais atvejais veiklos rūšims, susijusioms su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu (įskaitant valstybės ekonominę gerovę, kai atitinkamos veiklos rūšys yra susijusios su valstybės saugumo klausimais) bei valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje.“

7 Direktyvos 2002/58 2 straipsnyje „Sąvokos“ nustatyta:

„Jeigu toliau nepateikta kitaip, šioje direktyvoje vartojamos sąvokos yra apibrėžiamos taip, kaip apibrėžta [Direktyvoje 95/46] ir 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva; OL L 108, 2002, p. 33; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 349).

Taip pat taikomi šie sąvokų apibrėžimai:

<...>

- b) „srauto duomenys“ – tai duomenys, tvarkomi pranešimui perduoti elektroninių ryšių tinklu, taip pat sąskaitoms už tokį perdavimą pateikti;
- c) „vietos nustatymo duomenys“ – elektroninių ryšių tinkluose arba elektroninių ryšių paslaugų teikimo metu tvarkomi duomenys, nurodantys viešosios elektroninių ryšių paslaugos gavėjo galinių įrenginių geografinę padėtį;
- d) „pranešimas“ – tai informacija, kuria apsikeičiama arba kuri perduodama tarp baigtinio skaičiaus šalių, naudojantis viešai prieinamomis elektroninių ryšių paslaugomis. Jam nepriskiriama informacija, perduodama kaip dalis viešojo transliavimo paslaugos, naudojant elektroninių ryšių tinklus, išskyrus tuos atvejus, kai tokia informacija gali būti susijusi su informaciją gaunančiu abonentu arba naudotoju, kurio tapatybę galima nustatyti;

<...>“

8 Direktyvos 2002/58 3 straipsnyje „Paslaugos“ numatyta:

„Ši direktyva taikoma asmens duomenų tvarkymui, susijusiam su viešųjų elektroninių ryšių paslaugų teikimu viešaisiais ryšių tinklais Bendrijoje, įskaitant viešuosius ryšių tinklus, palaikančius duomenų rinkimo ir atpažinimo įrenginius.“

9 Direktyvos 2002/58 5 straipsnyje „Pranešimų konfidencialumas“ numatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina pranešimų ir su jais susijusių srauto duomenų, perduodamų per viešųjų ryšių tinklą ir teikiant viešai teikiamas elektroninių ryšių paslaugas, konfidencialumą, taikydamos nacionalinės teisės aktus. Visų pirma jos draudžia be atitinkamų naudotojų sutikimo klausytis, įrašyti, kaupti ar kitu būdu perimti bei stebėti pranešimus ir su jais susijusius srauto duomenis, išskyrus atvejus, kai tai galima teisėtai daryti pagal 15 straipsnio 1 dalį. <...>

<...>

3. Valstybės narės užtikrina, kad saugoti informaciją arba suteikti galimybę naudotis jau saugoma informacija abonento ar naudotojo galiniame įrenginyje būtų leidžiama tik su sąlyga, jei atitinkamam abonentui ar naudotojui sutikus pagal [Direktyvą 95/46] pateikiama aiški ir išsami informacija, *inter alia*, apie tokio duomenų tvarkymo tikslus. <...>“

10 Direktyvos 2002/58 6 straipsnyje „Srauto duomenys“ nustatyta:

„1. Su abonentais ir naudotojais susiję srauto duomenys, kuriuos tvarko ir saugo viešųjų ryšių tinklo ar viešai prieinamų elektroninių ryšių paslaugų teikėjas, turi būti sunaikinti arba pakeisti taip, kad taptų anoniminiais, kai šie duomenys nebėra reikalingi pranešimui perduoti, jeigu nepažeidžiamos šio straipsnio 2, 3 ir 5 dalių ir 15 straipsnio 1 dalies nuostatos.

2. Srauto duomenys gali būti tvarkomi, kai reikia abonentams pateikti sąskaitas ir atsiskaityti už tinklų sujungimą. Toks tvarkymas leistinas tol, kol nepasibaigęs terminas, per kurį sąskaita gali būti teisėtai užginčyta ar išieškotas apmokėjimas.

<...>“

11 Minėtos direktyvos 15 straipsnio „Kai kurių [Direktyvos 95/46] nuostatų taikymas“ 1 dalyje nustatyta:

„Valstybės narės gali patvirtinti teises priemones, ribojančias šios direktyvos 5 ir 6 straipsniuose, 8 straipsnio 1, 2, 3 ir 4 dalyse ir 9 straipsnyje nustatytų teisių ir pareigų taikymą, jeigu toks ribojimas yra būtina, tinkama ir adekvati demokratinės visuomenės priemonė, skirta apsaugoti nacionalinį saugumą (t. y. valstybės saugumą), gynybą, visuomenės saugumą, taip užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas ar neteisėtą elektroninių ryšių sistemos naudojimą, kaip nurodyta [Direktyvos 95/46] 13 straipsnio 1 dalyje. Valstybės narės gali, *inter alia*, patvirtinti teises priemones, leidžiančias ribotą laikotarpį saugoti duomenis, remiantis šioje dalyje nustatytais motyvais. Visos šioje dalyje nurodytos priemonės turi atitikti bendruosius Bendrijos teisės principus, tarp jų ir nurodytus Europos Sąjungos Sutarties 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse.“

Ispanijos teisės aktai

Įstatymas Nr. 25/2007

- 12 2007 m. spalio 18 d. *Ley 25/2007 de conservación de datos relativos a las comunicaciones electrónicas y a la redes públicas de comunicaciones* (Įstatymas Nr. 25/2007 dėl duomenų, susijusių su elektroniniais ryšiais ir viešaisiais ryšių tinklais, saugojimo; BOE, Nr. 251, 2007 m. spalio 19 d., p. 42517) 1 straipsnyje nustatyta:

„1. Šiuo įstatymu siekiama reglamentuoti operatorių pareigą saugoti teikiant elektroninių ryšių arba viešųjų ryšių tinklų paslaugas generuojamus arba tvarkomus duomenis, pareigą perduoti šiuos duomenis įgaliotiems pareigūnams remiantis reikiamu teismo leidimu, siekiant atskleisti Baudžiamajame kodekse arba specialiuosiuose baudžiamosios teisės srityje priimtuose įstatymuose nurodytus sunkius nusikaltimus, vykdyti jų ikiteisminį tyrimą ir priimti teismo sprendimą.

2. Šis įstatymas taikomas fizinių ir juridinių asmenų srauto ir vietos nustatymo duomenims ir susijusiems duomenims, būtiniams abonentui ar registruotam naudotojui nustatyti.

<...>“

Baudžiamasis kodeksas

- 13 1995 m. lapkričio 23 d. *Ley Orgánica 10/1995 del Código Penal* (Pagrindinis įstatymas 10/1995 dėl Baudžiamojo kodekso; BOE, Nr. 281, 1995 m. lapkričio 24 d., p. 33987) 13 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Sunkiais nusikaltimais pripažįstami pažeidimai, už kuriuos įstatyme numatyta sunki bausmė.“

- 14 Minėto kodekso 33 straipsnyje numatyta:

„1. Pagal pobūdį ir trukmę bausmės skirstomos į sunkias, apysunkes ir nesunkias.

2. Sunkios bausmės yra šios:

- a) laisvės atėmimas iki gyvos galvos, kuris gali būti peržiūrimas;
- b) ilgesnės nei penkerių metų trukmės laisvės atėmimas.

<...>“

Baudžiamojo proceso kodeksas

- 15 Jau susiklosčius pagrindinės bylos aplinkybėms, *Ley de Enjuiciamiento Criminal* (Baudžiamojo proceso kodeksas) buvo iš dalies pakeistas pagal 2015 m. spalio 5 d. *Ley Orgánica 13/2015 de modificación de la Ley de Enjuiciamiento Criminal para el fortalecimiento de las garantías procesales y la regulación de las medidas de investigación tecnológica* (Pagrindinis įstatymas dėl Baudžiamojo proceso kodekso pakeitimo, siekiant sustiprinti procesines garantijas ir sureguliuoti technologines ikiteisminio tyrimo priemones; BOE, Nr. 239, 2015 m. spalio 6 d., p. 90192).

- 16 Šis įstatymas įsigaliojo 2015 m. gruodžio 6 d. Pagal jį į Baudžiamojo proceso kodeksą įtraukta priegigos prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų duomenų, susijusių su telefono ir telekomunikacijos ryšių procesais, sritis.

- 17 Baudžiamojo proceso kodekso redakcijos, išdėstytos Pagrindiniame įstatyme Nr. 13/2015, 579 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Teismas gali išduoti leidimą perimti įtariamojo siunčiamą ar gaunamą privačią, pašto ir telegrafo korespondenciją, įskaitant faksą, burofaxą ir tarptautines pinigų perlaidas, su ja susipažinti ir analizuoti, jeigu yra požymių, leidžiančių manyti, kad tai leis atskleisti ar patikrinti bylai reikšmingą aplinkybę ar veiksnį, jeigu ikiteisminis tyrimas vyksta dėl šių nusikaltimų:

- 1°) tyčinių nusikaltimų, už kuriuos nustatyta maksimali bent trejų metų laisvės atėmimo bausmė;
- 2°) grupinių nusikaltimų arba nusikalstamo susivienijimo padarytų nusikaltimų;
- 3°) terorizmo.

<...>“

- 18 Šio kodekso 588ter straipsnio j punkte numatyta:

„1. Įgyvendinant teisės aktus dėl duomenų, susijusių su elektroniniais ryšiais, saugojimo arba savo iniciatyva komerciniais ar kitokiais tikslais elektroninių ryšių paslaugų teikėjų arba asmenų, kurie sudaro palankesnes sąlygas ryšiams, saugomi duomenys, susiję su elektroninių ryšių procesais, gali būti perduoti, kad būtų panaudoti per baudžiamąjį procesą tik esant teismo leidimui.

2. Kai šie duomenys būtini nusikaltimams tirti, kreipiamasi į kompetentingą teismą, kad šis išduotų leidimą rinkti informaciją, saugomą elektroninių ryšių paslaugų teikėjų automatizuotose duomenų apdorojimo sistemose, visų pirma siekiant atlikti kryžminę ar loginę duomenų paiešką, jeigu buvo nurodytas informacijos, prie kurios siekiama gauti prieigą, pobūdis ir perdavimą pagrindžiančios priežastys.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

- 19 Hernandez Sierra policijoje pateikė pareiškimą dėl 2015 m. vasario 16 d. įvykdyto plėšimo, per kurį jis buvo sunkiai sužalotas ir iš jo buvo atimta piniginė ir mobilusis telefonas.
- 20 2015 m. vasario 27 d. kriminalinė policija kreipėsi į ikiteisminio tyrimo teismą su prašymu įpareigoti įvairius telefono ryšio operatorius pateikti telefono numerius, kurie buvo aktyvuoti naudojant pavogtą mobilųjį telefoną su atitinkamu tarptautiniu judriojo ryšio įrangos identifikatoriaus kodu (toliau – IMEI kodas) nuo 2015 m. vasario 16 d. iki 2015 m. vasario 27 d., ir visų telefono numerių SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant tą IMEI kodą, savininkų ar naudotojų asmens duomenis, t. y. vardus, pavardes ir prireikus adresus.
- 21 2015 m. gegužės 5 d. nutartimi ikiteisminio tyrimo teismas šį prašymą atmetė. Pirma, jis nutarė, kad prašoma priemonė nebūtų naudinga siekiant nustatyti nusikaltimus padariusių asmenų tapatybes. Antra, prašymą jis atmetė remdamasis tuo, kad pagal Įstatymą Nr. 25/2007 leidžiama perduoti elektroninių ryšių teikėjų saugomus duomenis tik sunkių nusikaltimų atveju. Pagal Baudžiamąjį kodeksą sunkūs nusikaltimai yra tie nusikaltimai, už kuriuos įstatyme nustatyta didesnė nei penkerių metų laisvės atėmimo bausmė, o neatrodo, kad pagrindinėje byloje tiriama veika gali būti kvalifikuojama kaip sunkus nusikaltimas.
- 22 Prokuratūra dėl šios nutarties pateikė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teisme, tvirtindama, jog turėjo būti nuspręsta įpareigoti perduoti atitinkamus duomenis, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių pobūdį ir 2010 m. liepos 26 d. *Tribunal Supremo* (Aukščiausiasis Teismas, Ispanija) sprendimą panašioje byloje.

- 23 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas paaiškina, kad priėmus šia nutartį Ispanijos įstatymų leidėjas priėmė Pagrindinį įstatymą 13/2015, kuriuo iš dalies pakeitė Baudžiamojo proceso kodeksą. Šis įstatymas, kuris reikšmingas priimant sprendimą pagrindinėje byloje, įtraukė du naujus alternatyvius kriterijus, skirtus nusikaltimo sunkumo laipsniui nustatyti. Pirmasis – materialusis kriterijus, siejamas su elgesiu, turinčiu nusikalstamų veikų, kurių kriminalinis pobūdis specifinis ir jos yra sunkios, sudėties požymių ir darančiu ypač didelę žalą individualiems ir kolektyviniams teisiniams interesams. Antrasis – nacionalinio įstatymų leidėjo nustatytas formalus normatyvinis kriterijus, grindžiamas vien už atitinkamą nusikaltimą nustatyta bausme. Tačiau pagal šį kriterijų nustatytą trejų metų laisvės atėmimo bausmės ribą galima būtų taikyti daugumos nusikalstamų veikų atveju. Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad valstybės suinteresuotumas bausti už neteisėtus veiksmus nepateisina neproporcingo Chartijoje įtvirtintų pagrindinių teisių ribojimo.
- 24 Šiuo klausimu minėtas teismas tvirtina, kad pagrindinėje byloje direktyvomis 95/46 ir 2002/58 įtvirtintas ryšys su Chartija. Taigi pagrindinėje byloje taikomi nacionalinės teisės aktai, vadovaujantis Chartijos 51 straipsnio 1 dalimi, patenka į jos taikymo sritį, nepaisant 2006 m. kovo 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/24/EB dėl duomenų, generuojamų arba tvarkomų teikiant viešai prieinamas elektroninių ryšių paslaugas arba viešuosius ryšių tinklus, saugojimo ir iš dalies keičiančios Direktyvą 2002/58/EB (OL L 105, 2006, p. 54) pripažinimo negaliojančia 2014 m. balandžio 8 d. Sprendimu *Digital Rights Ireland ir kt.* (C-293/12 ir C-594/12, EU:C:2014:238).
- 25 Šiame sprendime Teisingumo Teismas pripažino, kad srauto duomenų saugojimas ir atskleidimas laikytinas itin rimtu Chartijos 7 ir 8 straipsniais garantuojamų teisių ribojimu, ir nurodė proporcingumo principo vertinimo kriterijus, iš kurių vienas yra nusikaltimų sunkumas, kuris galėtų pateisinti šių duomenų saugojimą ir prieigos prie jų suteikimą tyrimo tikslais.
- 26 Tokiomis aplinkybėmis *Audiencia Provincial de Tarragona* (Taragonos provincijos teismas) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:
- „1. Ar pakankamas nusikaltimo sunkumas, kaip kriterijus, kuriuo pateisinamas [Chartijos] 7 ir 8 straipsniuose pripažintų pagrindinių teisių apribojimas, gali būti nustatytas vien atsižvelgiant į bausmę, kuri gali būti skirta už tiriamą nusikaltimą, ar būtina, kad būtų nustatytas ir nusikalstamo elgesio pavojingumo individualiems ir (arba) kolektyviniams interesams laipsnis?
 2. Prireikus, jeigu nusikaltimo sunkumo nustatymas atsižvelgiant vien į galimą skirti bausmę atitinka Sąjungos pagrindinius principus, kuriuos Teisingumo Teismas taikė [2014 m. balandžio 8 d. Sprendime *Digital Rights Ireland ir kt.*, C-293/12 ir C-594/12, EU:C:2014:238] kaip griežtus [Direktyvos 2002/58] kontrolės standartus, koks turėtų būti minimalus šios bausmės dydis? Ar juos atitiktų bendrai nustatytas minimalios trejų metų laisvės atėmimo bausmės reikalavimas?“

Procesas Teisingumo Teisme

- 27 2016 m. gegužės 23 d. Teisingumo Teismo pirmininko sprendimu bylos nagrinėjimas Teisingumo Teisme buvo sustabdytas, kol bus paskelbtas sprendimas sujungtose bylose *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.*, C-203/15 ir C-698/15 (2016 m. gruodžio 21 d. sprendimas, EU:C:2016:970, toliau – Sprendimas *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.*). Paskelbus šį sprendimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismo buvo klausama, ar jis pageidauja, kad jo prašymas priimti prejudicinį sprendimą būtų toliau nagrinėjamas, ar norėtų jį atsiimti. 2017 m. sausio 30 d. rašte (kurį Teisingumo Teismas gavo 2017 m. vasario 14 d.) atsakydamas į pateiktą klausimą, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodė, kad mano, jog šis sprendimas nėra pakankamas, kad jis galėtų tinkamai įvertinti pagrindinėje byloje taikomus nacionalinės teisės aktus Sąjungos teisės atžvilgiu. Gavęs šį atsakymą, 2017 m. vasario 16 d. Teisingumo Teismas atnaujino bylos nagrinėjimą.

Dėl prejudicinių klausimų

- 28 Ispanijos vyriausybė pateikia nepriimtiniu grindžiamą prieštaravimą, pirma, dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos atsakyti į šį prašymą priimti prejudicinį sprendimą ir, antra, dėl šio prašymo priimtumo.

Dėl Teisingumo Teismo jurisdikcijos

- 29 Iš Teisingumo Teismui pateiktų rašytinių pastabų matyti, kad Ispanijos vyriausybė išreiškė nuomonę, o šiai nuomonei per teismo posėdį pritarė ir Jungtinės Karalystės vyriausybė, jog Teisingumo Teismas neturi jurisdikcijos atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą, nes pagrindinės byla, kaip matyti iš Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalies pirmos įtraukos ir Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 3 dalies, nepatenka į šių dviejų direktyvų taikymo sritį. Taigi, ši byla nepatenka į Sąjungos teisės taikymo sritį, todėl Chartija, kaip numatyta jos 51 straipsnio 1 dalyje, netaikyta.
- 30 Anot Ispanijos vyriausybės, žinoma, kad Teisingumo Teismas Sprendime *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* nusprendė, jog teisėkūros priemonė, reglamentuojanti nacionalinių valdžios institucijų prieigą prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų duomenų, patenka į Direktyvos 2002/58 taikymo sritį. Vis dėlto nagrinėjamas atvejis susijęs su viešosios valdžios institucijos prieigos prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų duomenų prašymu, pateiktu, vykdamas ikiteisminį nusikalstamos veikos tyrimą, priimtu teismo sprendimu. Remdamasi tuo Ispanijos vyriausybė daro išvadą, kad šis prieigos prašymas pateiktas nacionalinėms valdžios institucijoms įgyvendinant *ius puniendi*, todėl jis laikytinas valstybės veiksmais baudžiamosios teisės srityje ir patenka į Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalies pirmoje įtraukoje ir Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 3 dalyje numatytą išimtį.
- 31 Siekiant įvertinti šį prieštaravimą dėl jurisdikcijos, reikia pažymėti, kad Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad šioje direktyvoje, be kita ko, numatytas nacionalinių nuostatų, užtikrinančių vienodo lygio pagrindinių teisių ir laisvių, ypač teisės į privatų gyvenimą ir konfidencialumą, apsaugą, susijusių su asmens duomenų tvarkymu elektroninių ryšių sektoriuje, suderinimas. Pagal minėtos direktyvos 1 straipsnio 2 dalį šios direktyvos nuostatos patikslina ir papildo Direktyvą 95/46 pirmoje dalyje nurodytais tikslais.
- 32 Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad ji netaikoma „valstybės veiksams“ joje nurodytose srityse, įskaitant valstybės veiksmus baudžiamosios teisės srityje ir veiksmus, susijusius su visuomenės saugumu, gynyba, valstybės saugumu, įskaitant valstybės ekonominę gerovę, kai atitinkami veiksmai susiję su valstybės saugumo klausimais (Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 69 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija). Veikla, kaip pavyzdys nurodyta šioje nuostatoje, visais atvejais yra pačių valstybių ar valstybės valdžios institucijų veikla, kuri nėra privačių asmenų veikla (pagal analogiją žr., kiek tai susiję su Direktyvos 95/46 3 straipsnio 2 dalies pirma įtrauka, 2018 m. liepos 10 d. Sprendimo *Jehovan Todistajat*, C-25/17, EU:C:2018:551, 38 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).
- 33 Direktyvos 2002/58 3 straipsnyje numatyta, kad ši direktyva taikoma asmens duomenų tvarkymui, susijusiam su viešųjų elektroninių ryšių paslaugų teikimu viešaisiais ryšių tinklais Sąjungoje, įskaitant viešuosius ryšių tinklus, palaikančius duomenų rinkimo ir atpažinimo įrenginius (toliau – elektroninių ryšių paslaugos). Taigi, reikia manyti, kad ši direktyva reglamentuoja tokių paslaugų teikėjų veiklą (Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 70 punktą).
- 34 Kalbant apie Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalį, Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad šioje nuostatoje numatytos teisinės priemonės patenka į šios direktyvos taikymo sritį, net jei jos susijusios su pačių valstybių ar valstybės valdžios institucijų veikla, kuri nėra privačių asmenų veikla, o tikslai, kuriems įgyvendinti turi būti skirtos tokios priemonės, iš esmės sutampa su tikslais, kurių siekiama Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 3 dalyje nurodytomis veiklos rūšimis. Iš tikrųjų šios direktyvos 15 straipsnio 1 dalis neišvengiamai paremta prielaida, kad joje numatytos nacionalinės priemonės patenka į šios direktyvos taikymo sritį, nes joje aiškiai numatyta, kad valstybės narės gali jas patvirtinti,

tik jeigu laikosi joje numatytų sąlygų. Be to, Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalyje numatytos teisinės priemonės, siekiant joje numatytų tikslų, reglamentuoja elektroninių ryšių paslaugų teikėjų veiklą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 72–74 punktus).

- 35 Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad minėto 15 straipsnio 1 dalį kartu su Direktyvos 2002/58 3 straipsniu reikia aiškinti taip, kad šios direktyvos taikymo sritis apima ne tik teisėkūros priemonę, kuria šiems teikėjams nustatoma pareiga saugoti srauto ir vietos nustatymo duomenis, bet ir teisėkūros priemonę, reglamentuojančią nacionalinių institucijų prieigą prie šių teikėjų saugomų duomenų (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 75 ir 76 punktus).
- 36 Iš tiesų elektroninių pranešimų ir su jais susijusių srauto duomenų konfidencialumo apsauga, užtikrinama Direktyvos 2002/58 5 straipsnio 1 dalimi, taikoma priemonėms, kurių imasi bet kokie asmenys, kurie nėra naudotojai, nesvarbu, ar tai privatūs asmenys, ar subjektai, ar valstybės subjektai. Kaip patvirtinta šios direktyvos 21 konstatuojamojoje dalyje, ja siekiama užkirsti kelią neteisėtai „prieigai“ prie pranešimų, įskaitant „visus su [tokiais] pranešimais susijusius duomenis“, kad būtų apsaugotas elektroninių pranešimų konfidencialumas (Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 77 punktą).
- 37 Reikia pridurti, kad teisėkūros priemonės, kuriomis elektroninių ryšių paslaugų teikėjams nustatoma pareiga saugoti asmens duomenis arba leisti kompetentingoms nacionalinėms institucijoms prieigą prie šių duomenų, neišvengiamai apima šių teikėjų atliekamą minėtų duomenų tvarkymą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 75 ir 78 punktus). Todėl kadangi šiomis priemonėmis reglamentuojama minėtų teikėjų veikla, jų negalima prilyginti pačiai valstybės veiklai, numatyta Direktyvos 2002/58 1 straipsnio 3 dalyje.
- 38 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagrindinėje byloje nagrinėjamo prašymo, kuriuo kriminalinė policija prašo teismo išduoti leidimą susipažinti su elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomais asmens duomenimis, teisinis pagrindas – Įstatymas Nr. 25/2007, aiškinamas kartu su Baudžiamojo proceso kodeksu (pagrindinėje byloje nagrinėjamos aplinkybėms taikoma redakcija), kuris reglamentuoja viešosios valdžios institucijų prieigą prie tokių duomenų. Šiais teisės aktais siekiama leisti kriminalinei policijai, jeigu jai išduodamas jais pagrįstas prašomas teismo leidimas, reikalauti, kad elektroninių ryšių paslaugų teikėjai pateiktų jai asmens duomenis, o taip darydami jie Direktyvos 95/46 2 straipsnio b punkte, taikytiname pagal Direktyvą 2002/58 vadovaujantis jos 2 straipsnio pirma pastraipa, pateiktos apibrėžties atžvilgiu atliktų šių duomenų „tvarkymą“, kaip tai suprantama pagal abi šias direktyvas. Taigi minėti teisės aktai reglamentuoja elektroninių ryšių paslaugų teikėjų veiklą ir todėl patenka į Direktyvos 2002/58 taikymo sritį.
- 39 Šiomis aplinkybėmis Ispanijos vyriausybės nurodyta aplinkybė, kad šis prieigos prašymas pateiktas vykdant ikiteisminį nusikalstamos veikos tyrimą, negali užkirsti kelio Direktyvai 2002/58 taikyti pagrindinėje byloje pagal jos 1 straipsni 3 dalį.
- 40 Šiuo klausimu taip pat neturi reikšmės tai, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu prieigos prašymu siekiama, kaip tai matyti iš Ispanijos vyriausybės atsakymo raštu į Teisingumo Teismo pateiktą klausimą ir kaip tai patvirtino tiek ši vyriausybė, tiek prokuratūra per teismo posėdį, leidimo susipažinti tik su telefono numeriais tų SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant pavogto mobiliojo telefono IMEI kodą, ir su šių kortelių savininkų ar naudotojų asmens tapatybės duomenimis, t. y. jų vardais, pavardėmis ir pririnkus adresais, o ne su duomenimis, susijusiais su naudojantis šiomis SIM kortelėmis atliktais pranešimais, ir su pavogto mobiliojo telefono vietos nustatymo duomenimis.

- 41 Iš tiesų, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 54 punkte, Direktyva 2002/58 reglamentuoja, kaip numatyta jos 1 straipsnio 1 dalyje ir jos 3 straipsnyje, bet kokį asmens duomenų tvarkymą, atliekamą teikiant elektroninių ryšių paslaugas. Be to, pagal šios direktyvos 2 straipsnio antros pastraipos b punktą sąvoka „srauto duomenys“ apima „duomen[is], tvarkom[us] pranešimui perduoti elektroninių ryšių tinklu, taip pat sąskaitoms už tokį perdavimą pateikti“.
- 42 Šiuo klausimu, konkrečiau kalbant apie duomenis, susijusius su SIM kortelių savininkų tapatybe, iš Direktyvos 2002/58 15 konstatuojamosios dalies matyti, kad srauto duomenys gali apimti vardus, pavardes ir adresus asmenų, kurie siunčia pranešimą arba kurie naudojami ryšiu, kad perduotų pranešimą. Be to, gali paaiškėti, kad SIM kortelių savininkų tapatybės duomenys reikalingi dėl sąskaitų už suteiktas elektroninių ryšių paslaugas, taigi jie priskirtini srauto duomenims, kaip jie apibrėžti šios direktyvos 2 straipsnio antros pastraipos b punkte. Tad šie duomenys patenka į Direktyvos 2002/58 taikymo sritį.
- 43 Taigi Teisingumo Teismas turi jurisdikciją atsakyti į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikuso teismo klausimą.

Dėl priimtinum

- 44 Ispanijos vyriausybė teigia, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą yra nepriimtinas, nes jame aiškiai nenurodytos Sąjungos teisės nuostatos, dėl kurių Teisingumo Teismo prašoma pareikšti savo nuomonę. Be to, nagrinėjamas kriminalinės policijos prašymas iš principo susijęs ne su pranešimų, atliktų naudojantis SIM kortelėmis, aktyvuotomis naudojant pavogto mobiliojo telefono IMEI kodą, perėmimu, o su šių kortelių susiejimu su jų savininkais, taigi pranešimų konfidencialumui nebūtų pakenkta. Taigi, prejudiciniuose klausimuose nurodytas Chartijos 7 straipsnis nereikšmingas šios bylos kontekste.
- 45 Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją tik nagrinėjantis bylą nacionalinis teismas, atsakingas už sprendimo priėmimą, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes, turi įvertinti tai, ar jo sprendimui priimti būtinas prejudicinis sprendimas, ir Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą. Todėl kai pateikiami klausimai susiję su Sąjungos teisės išaiškinimu, Teisingumo Teismas iš principo privalo priimti sprendimą. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prašymo tik jeigu akivaizdu, kad prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinėje byloje nagrinėjamo ginčo aplinkybėmis ar dalyku, jeigu problema hipotetinė arba jeigu Teisingumo Teismas neturi informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, būtinas tam, kad naudingai atsakytų į jam pateiktus klausimus (2018 m. liepos 10 d. Sprendimo *Jehovan Todistajat*, C-25/17, EU:C:2018:551, 31 punktą ir jame nurodyta jurisprudencija).
- 46 Nagrinėjamu atveju nutartyje dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą pateikta pakankamai informacijos apie faktines ir teisines aplinkybes, kad būtų galima tiek nustatyti Sąjungos teisės nuostatas, apie kurias kalbama prejudiciniuose klausimuose, tiek suprasti šių klausimų prasmę. Konkrečiai kalbant, iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad prejudiciniais klausimais siekiama leisti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui įvertinti tai, ar nacionalinės teisės aktais, kuriais remiamasi pagrindinėje byloje nagrinėjamame kriminalinės policijos prašyme, siekiama tikslo, galinčio pateisinti Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintų pagrindinių teisių pažeidimą. Šio teismo teigimu, šie nacionalinės teisės aktai patenka į Direktyvos 2002/58 taikymo sritį, taigi Chartija taikytina pagrindinėje byloje. Vadinasi, prejudiciniai klausimai tiesiogiai susiję su pagrindinės bylos dalyku ir todėl negali būti laikomi hipotetiniais.
- 47 Šiomis aplinkybėmis reikia konstatuoti, kad prejudiciniai klausimai yra priimtini.

Dël esmės

- 48 Savo dviem klausimais, kurie nagrinėtini kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalį kartu su Chartijos 7 ir 8 straipsniais reikia aiškinti taip, kad viešosios valdžios institucijų prieiga prie duomenų, susijusių su SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant pavogtą mobilųjį telefoną, savininkų tapatybe, t. y. pavarde, vardu ir prireikus šių savininkų adresu, lemia tokią rimtą šių asmenų pagrindinių teisių, įtvirtintų šiuose Chartijos straipsniuose, ribojimą, kad ši prieiga užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas gali būti leidžiama tik siekiant kovoti su sunkiais nusikaltimais, ir, jei taip yra, į kokius kriterijus atsižvelgiant turi būti vertinamas nurodytos nusikalstamos veikos sunkumas.
- 49 Šiuo klausimu iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 38 punkte, prašymu priimti prejudicinį sprendimą nesiekama išsiaiškinti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjami asmens duomenys elektroninių ryšių paslaugų teikėjų buvo saugomi nepažeidžiant Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalyje kartu su Chartijos 7 ir 8 straipsniais numatytų sąlygų. Kaip matyti iš šio sprendimo 46 punkto, šiame prašyme tik klausama, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama teisės aktais siekiamas tikslas gali pateisinti valstybės institucijų, kaip antai kriminalinės policijos, prieigą prie šių duomenų ir kiek, nors šiame prašyme nekliamas klausimas dėl kitų iš šios 15 straipsnio 1 dalies išplaukiančių prieigos sąlygų.
- 50 Konkrečiai kalbant, šiam teismui kyla klausimas dėl aplinkybių, į kurias reikia atsižvelgti, siekiant įvertinti, ar nusikalstamos veikos, kurias tiriančiai policijai gali būti leista susipažinti su elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomais asmens duomenimis, yra tokios sunkios, kad jomis būtų galima pateisinti Chartijos 7 ir 8 straipsniais garantuojamų pagrindinių teisių, kaip jos aiškinamos 2014 m. balandžio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimuose *Digital Rights Ireland ir kt.* (C-293/12 ir C-594/12, EU:C:2014:238) ir *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.*, ribojimą, kurį lemia tokia prieiga.
- 51 Kalbant apie šių pagrindinių teisių ribojimo buvimą, reikia priminti, kad, kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 76 ir 77 punktuose, valstybės institucijų prieiga prie tokių duomenų reiškia Chartijos 7 straipsnyje įtvirtintos pagrindinės teisės į privataus gyvenimo gerbimą ribojimą, net jei nėra aplinkybių, dėl kurių ši ribojimą būtų galima laikyti „rimtu“ ir nesvarbu, kad atitinkama su privačiu gyvenimu susijusi informacija yra arba nėra ypatingo pobūdžio ar kad dėl šio ribojimo suinteresuotieji asmenys galbūt patyrė nepatogumų. Tokia prieiga taip pat laikytina Chartijos 8 straipsniu garantuojamos pagrindinės teisės į asmens duomenų apsaugą ribojimu, nes ji pripažintina asmens duomenų tvarkymu (šiuo klausimu žr. 2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 (ES ir Kanados PNR susitarimo), EU:C:2017:592, 124 ir 126 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).
- 52 Dėl tikslų, kuriais galima būtų pateisinti nacionalinės teisės aktus, kaip antai nagrinėjamus pagrindinėje byloje, kurie reglamentuoja viešosios valdžios institucijų prieigą prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų duomenų ir kuriais taip nukrypstama nuo elektroninių pranešimų konfidencialumo principo, reikia priminti, kad Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje pateiktas baigtinis tikslų sąrašas, tad tokia prieiga iš tikrųjų turi griežtai atitikti vieną iš šių tikslų (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 90 ir 115 punktus).
- 53 Kalbant apie tikslą užkardyti, tirti ir nustatyti baudžiamąsias veikas, reikia pažymėti, kad Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos formuluotėje neapsiribojama kovos tik su sunkiomis nusikalstamomis veikomis tikslu, bet ji siejama apskritai su „baudžiamosiomis veikomis“.
- 54 Šiuo klausimu Teisingumo Teismas iš tikrųjų nusprendė, kad, užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas, tik kova su sunkiais nusikaltimais gali pateisinti valstybės institucijų prieigą prie elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomų asmens duomenų, kurie vertinami kartu, gali leisti padaryti tiksliai išvada dėl asmenų, apie kurių duomenis kalbama, privataus gyvenimo (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 99 punktą).

- 55 Vis dėlto Teisingumo Teismas šį aiškinimą grindė tuo, kad šią priegą reglamentuojančiais teisės aktais siekiamas tikslas turi būti susijęs su šio veiksmo lemiamo nagrinėjamų pagrindinių teisių apribojimo rimtumu (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Tele2 Sverige ir Watson ir kt.* 115 punktą).
- 56 Iš tikrųjų, vadovaujantis proporcingumo principu, rimtas ribojimas užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas gali būti pateisinamas ne tik siekiu kovoti su nusikaltimais, kurie taip pat turi būti kvalifikuojami kaip „sunkūs“.
- 57 Tačiau jeigu ribojimas, kurį lemia tokia priega, nėra rimtas, minėta priega gali būti pateisinama tikslu užkardyti, tirti ir nustatyti „baudžiamąsias veikas“ apskritai.
- 58 Taigi, pirmiausia reikia nustatyti, ar nagrinėjamu atveju, atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes, Chartijos 7 ir 8 straipsniuose įtvirtintų pagrindinių teisių ribojimas, kurį lemtų kriminalinės policijos priega prie pagrindinėje byloje nagrinėjamų duomenų, turi būti pripažįstamas „rimtu“.
- 59 Šiuo klausimu pažymėtina, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu prašymu, kuriuo kriminalinė policija atlikdama ikiteisminį tyrimą prašo teismo leidimo susipažinti su elektroninių ryšių paslaugų teikėjų saugomais asmens duomenimis, siekiama tik nustatyti SIM kortelių, aktyvuotų per dvylikos dienos laikotarpį naudojantis pavogto mobilus telefono IMEI kodu, savininkus. Kaip nurodyta šio sprendimo 40 punkte, šiuo prašymu siekiama vien priegos prie šių SIM kortelių telefonų numerių ir duomenų, susijusių su minėtų kortelių savininkų tapatybe, t. y. pavardėmis, vardais ir prireikus adresais. Tačiau šie duomenys nesuję nei su pavogtu mobiliuoju telefonu atliktais pranešimais, nei su jo vietos nustatymu, kaip per teismo posėdį tai patvirtino Ispanijos vyriausybė ir prokuratūra.
- 60 Tai rodo, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamu prašymu siekiama priegos tik prie duomenų, kurie apibrėžtu laikotarpiu leidžia susieti pavogtu mobiliuoju telefonu aktyvuotą SIM kortelę arba aktyvuotas SIM korteles su šių SIM kortelių savininkais. Šie duomenys, jei jie nesutikrinti su duomenimis, susijusiais su minėtomis SIM kortelėmis atliktais pranešimais ir vietos nustatymu, neleidžia nustatyti nei su minėta SIM kortele arba minėtomis SIM kortelėmis atliktų pranešimų datos, valandos, trukmės ir jų gavėjų, nei vietų, kuriose buvo atlikti pranešimai, arba pranešimų dažnumo su tam tikrais asmenimis nurodytu laikotarpiu. Vadinas, minėti duomenys neleidžia daryti tikslių išvadų dėl asmenų, su kuriais susiję šie duomenys, privataus gyvenimo.
- 61 Šiomis aplinkybėmis priega tik prie pagrindinėje byloje nagrinėjamame prašyme nurodytų duomenų negali būti laikoma „rimtu“ asmenų, su kuriais šie duomenys susiję, pagrindinių teisių ribojimu.
- 62 Kaip matyti iš šio sprendimo 53–57 punktų, vadinas, ribojimas, kurį lemia priega prie šių duomenų, gali būti pateisintas „baudžiamųjų veikų“ užkardymo, tyrimo ir apskritai nustatymo tikslu, nurodytu Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje, ir nereikalaujama, kad šios nusikalstamos veikos būtų kvalifikuojamos kaip „sunkios“.
- 63 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti: Direktyvos 2002/58 15 straipsnio 1 dalį kartu su Chartijos 7 ir 8 straipsniais reikia aiškinti taip, kad viešosios valdžios institucijų priega prie duomenų, susijusių su SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant pavogtą mobilių telefoną, savininkų tapatybe, t. y. pavarde, vardu ir prireikus šių savininkų adresu, lemia šių asmenų pagrindinių teisių, įtvirtintų šiuose Chartijos straipsniuose, apribojimą, tačiau jis nėra toks rimtas, kad ši priega užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas galėtų būti leidžiama tik siekiant kovoti su sunkiais nusikaltimais.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 64 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių), iš dalies pakeistos 2009 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/136/EB, 15 straipsnio 1 dalį kartu su Chartijos 7 ir 8 straipsniais reikia aiškinti taip, kad viešosios valdžios institucijų prieiga prie duomenų, susijusių su SIM kortelių, kurios buvo aktyvuotos naudojant pavogtą mobilųjį telefoną, savininkų tapatybe, t. y. pavarde, vardu ir prireikus šių savininkų adresu, lemia šių asmenų pagrindinių teisių, įtvirtintų šiuose Chartijos straipsniuose, apribojimą, tačiau jis nėra toks rimtas, kad ši prieiga užkardant, tiriant ir nustatant baudžiamąsias veikas galėtų būti leidžiama tik siekiant kovoti su sunkiais nusikaltimais.

Parašai.